

Arrest

nr. 157 179 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X,
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juli 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Spaanse nationaliteit en Marokkaanse origine, deed op 8 april 2014, onder een bijlage 19, een aanvraag van een verklaring van inschrijving, in de hoedanigheid van zelfstandige. Zij diende ten laatste op 8 augustus 2014 volgende documenten over te leggen: het volledig uittreksel van de Kruispuntbank of bewijs dat zij is vrijgesteld van inschrijving, het bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen.

Het bestuur weigerde haar op 21 augustus 2014 het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, daar zij niet de gevraagde documenten had overgemaakt.

Zij verkreeg uiteindelijk op 25 september 2014 een E-kaart.

Op 8 oktober 2014 deed haar minderjarige zoon, FAHA, onder een bijlage 19, een aanvraag van een verklaring van inschrijving, in de hoedanigheid van gezinshereniging met zijn moeder.

Op 15 januari 2015 deed haar minderjarige dochter onder een bijlage 19ter een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de E.U, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn.

Het Bestuur nam op 2 juli 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster nam er op 15 juli 2015 kennis van. Het betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 septies, 42 ter en 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: AHAN, Nationaliteit :Spanje, Geboortedatum : (...)1991, Geboorteplaats: Nador, Identificatienummer in het Rijksregister: xxx , Verblijvende te: (...), 2630 Aartselaar.

+ kinderen:

FAHA geboren op (...)2009; Nationaliteit: Spanje

FS geboren op (...)2013; Nationaliteit: Marokko

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als zelfstandige op 08.04.2014 en verkreeg de E-kaart op 25.09.2014. Zij legde ter staving van haar aanvraag de volgende documenten voor: het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van de vennootschap BVBA Café (...) (ondernemingsnummer xxx) en een attest van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen.

Betrokkene liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht overeenkomstig art.50, §2, 2° van het KB van 08.10.1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen.

Betrokkene werd ten gevolge van haar aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen verzocht een vragenlijst in te vullen die zij samen met de nodige bewijsstukken diende terug te sturen naar het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (RSVZ).

De vragenlijst die betrokkene heeft ingevuld, omvat echter niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige. Vandaar dat het RSVZ besliste over te gaan tot de retroactieve schrapping van haar aansluiting als werkend vennoot bij BVBA Café (...) (ondernemingsnummer xxx) met ingang van 01.05.2014 (zie informatie ontvangen van het RSVZ dd. 12.11.2014).

De instantie bevoegd voor de controle op het sociaal statuut der zelfstandigen (RSVZ) is dus tot de conclusie gekomen dat betrokkene geen zelfstandige is. Bij gebrek aan bewijzen die toelieten haar zelfstandige activiteit vast te stellen, dient uitgegaan te worden van de afwezigheid van een zelfstandige activiteit door betrokkene en dus de misleiding van de Belgische autoriteiten door zich bij de indiening van haar aanvraag voor verklaring tot inschrijving voor te doen als zelfstandige. Artikel 42septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van misleidende informatie die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig artikel 42septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinéa, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden

als zelfstandige bekomen op 25.09.2014 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

De minderjarige kinderen verkregen het verblijfsrecht als bloedverwanten in neerdalende lijn van AHAN. In het belang van de minderjarige kinderen en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder, dient ook het verblijf van de kinderen zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter, §1,1° van de wet van 15.12.1980 en overeenkomstig art. 42quater, §1,1° van de wet van 15.12.1980.

Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig art.42ter, §1, 3°lid en art. 42quater §1, 3e lid van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat de moeder de Spaanse nationaliteit heeft en als EU-burger in staat moet zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien toch voor zover de moeder van de kinderen in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer in de eigen lidstaat.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 42ter, § 1 juncto artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet, van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht (audi et alteram partem).

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 02.07.2015) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Artikel 42ter § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ § 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. [...]

Artikel 40quater § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. [...]

Artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit stelt het volgende:

“Behoudens bijzondere beslissing van de (Minister) of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 2 juli 2015 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante (ACTUELE) gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoekster zou misleidende informatie aan verweerder hebben bezorgd die van doorslaggevend belang waren om het verblijfsrecht te erkennen;
- dat verwerende partij maakt toepassing van artikel 42septies, artikel 42ter en artikel 42quater § 1 van de Vreemdelingenwet;
- dat verzoeksters kinderen automatisch hun verblijf verliezen;

Dat verwerende partij nogal kort door de bocht gaat over het verblijfsdossier van verzoekers.

Immers, verzoekster is naar België gekomen om er te worden te werken als zelfstandige aandeelhouder van de BVBA CAFE (...) (stuk 3). Na een periode van tewerkstelling heeft zij haar activiteit stopgezet. Verzoekster is sinds kort weer aan de slag als werknemer te Brussel en dit met arbeidscontract. Dit alles in ogenschouw genomen dient vastgesteld te worden dat essentiële en uitermate relevante gegevens NIET in overweging (zelfs niet opgevraagd werden) werd genomen door verwerende partij om tot de bestreden beslissingen (bijlage 21 d.d. 02.07.2015) te komen, terwijl een dergelijke essentiële gegevens door iedere redelijke en zorgvuldige administratieve overheid NIET over het hoofd mogen worden gezien.

Immers, uit de bepalingen van artikel 42ter § 1 juncto artikel 42quater § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt het volgende:

“[...]”

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. [...]”(eigen onderlijning en cursivering).

Deze bepalingen leggen aan verwerende partij de VERPLICHTING op (lees:houdt....) om rekening te houden ALLE met de volgende punten:

- 1) De duur van het verblijf;
- 2) De leeftijd;
- 3) De gezondheidstoestand;
- 4) Gezins- en economische situatie in België;
- 5) Sociale en culturele integratie in België;
- 6) De mate waarin er bindingen bestaan met het land van herkomst;

Deze opsomming is ten eerste limitatief en de controle van alle punten (1 t.e.m. 6) is verplicht opgelegd aan de administratieve overheid. Dit betekent dat verwerende partij alle punten cumulatief dient na te gaan en dit kan enkel wanneer verwerende partij van verzoekers zelf – via de gemeentelijke diensten – bijkomende inlichtingen vraagt. In de bestreden beslissing vermeldt en motiveert verwerende partij op geen enkel moment wat de over de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezins- en economische situatie in België, de gezondheidstoestand, de mate waarin er bindingen bestaan met het land van herkomst, noch iets over de sociale en culturele integratie van verzoekers. Er werd met andere woorden helemaal geen socio-economisch onderzoek uitgevoerd alvorens over te gaan tot intrekking van het verblijf.

Verwerende is verplicht – wanneer zij beslissen en einde te stellen aan een verblijfsrecht – op alle punten een onderzoek te verrichten. Verwerende partij heeft hiertoe alle middelen ter beschikking. Immers, beslissen einde te stellen aan een verblijfsrecht heeft ernstige consequenties (verblijf, kinderbijslag, werkloosheid, werk etc.) dat de wetgever een strikter onderzoeksplicht en motiveringsplicht heeft opgelegd aan verwerende partij. Immers, een legalistische lezing van artikel 42ter § 1 en artikel 42quater § 1 van de Vreemdelingenwet verraadt dat het onderzoek van de administratieve overheid een PLICHT is (lees: ...houdt...) en dat de overheid alle punten CUMULATIEF (lees: ...en...) moet nagaan. Op dit laatste punt is verwerende partij tekort geschoten.

Verwerende partij werkt niet in concreto maar werkt met VERONDERSTELLINGEN. Het is duidelijk dat er sprake moet zijn van een in concreto-beoordeling (lees: behoeften-analyse) van de situatie van de vreemdeling en zijn familieleden in de zin van artikel 42ter § 1 en artikel 42quater § 1 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij gaat aan deze verplichting voorbij en is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig geweest bij de beoordeling van het verblijfsdossier van verzoekers.

Verder maakt verwerende partij toepassing van artikel 42septies en stelt dat er misleidende stukken werd overgemaakt en dat nu die stukken doorslaggevend waren om het verblijf toe te kennen. Hoewel in artikel 42septies niet expressis verbis een socio-economisch onderzoek opgenomen staat, is het een administratieve overheid bij het nemen van een beslissing steeds rekening te houden met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in casu met het hoorrecht (hoorplicht). In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: de intrekking van het verblijf) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodige om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerders op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen.

Tenslotte blijkt een schending van artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit waarin vermeld staat dat minderjarigen geen bevel om het grondgebied krijgen, maar een bevel tot terugbrenging in de vorm van een bijlage 38. Verzoeksters minderjarige kinderen, hebben GEEN bijlage 38 meegekregen en staan mee vermeld op de bijlage 21 die aan verzoekster ter kennisgeving is meegedeeld.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Een dergelijke manier van handelen is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig.

De modus operandi van verwerende partij laat te wensen over.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissing vernietigd te worden."

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

In casu is de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Blijkens het administratief dossier en de motivering van de bestreden beslissing stoelt de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing op een schrijven van het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (hierna: het RSVZ) van 12 november 2014 aan het Sociaal Verzekeringsfonds Partena waarin het volgende vermeld staat:

"De betrokkene heeft op 02/7/2014 een aansluitingsverklaring ondertekend bij uw sociaal verzekeringsfonds als werkend vennoot bij BVBA café (...) met ingang van 01/5/2014. Hij werd verzocht een vragenlijst in te vullen die hij samen met de nodige bewijsstukken diende terug te sturen naar het RSVZ.

In toepassing van artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende het sociaal statuut der zelfstandigen, wordt onder "zelfstandige" immers verstaan eenieder die in België een beroepsactiviteit uitoefent zonder hierbij verbonden te zijn door een arbeidsovereenkomst of statuut.

De vragenlijst die de betrokkene heeft ingevuld omvat niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige.

Bijgevolg dient de aansluiting van de betrokkene bij uw sociaal verzekeringsfonds te worden geschrapt vanaf 01/5/2014.

Wij verzoeken u om betrokkene van deze beslissing in kennis te stellen."

Verzoekster stelt dat zij naar België is gekomen om er te werken als zelfstandige aandeelhouder van de BVBA Café (...). Na een periode van tewerkstelling heeft zij haar activiteit stopgezet. Ze stelt dat ze sinds kort aan de slag is als werknemer te Brussel en dit met een arbeidscontract.

Aldus blijkt dat verzoekster te kennen geeft dat zij geen misleidende informatie heeft gebruikt.

In het kader van artikel 42septies van de vreemdelingenwet berust de bewijslast van een intentioneel element in hoofde van de burger van de Unie of diens familielid bij de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen steun vindt in de parlementaire voorbereiding, waarin onder meer het volgende wordt gesteld: *"De enige uitzondering op deze overgangsbepaling heeft betrekking op de gevallen van fraude die worden bedoeld in artikel 42septies, omdat dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe «Fraus omnia corrumpit»"* (Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2006-2007, DOC 51 2845/001, p. 76). De rechtspraak van het Hof van Cassatie leert op zijn beurt dat de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" het bestaan van bedrog veronderstelt en dat bedrog kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass. 3 oktober 1997, Arr.Cass. 1997, 386). Die kwade trouw in hoofde van verzoekster moet bewezen worden. Uit de beslissing en de gegevens van het administratief dossier dient dus te blijken dat de betrokken vreemdeling met het oog op het bekomen van zijn verblijfsrecht wetens en willens *"valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten"* heeft meegedeeld, *"fraude (heeft) gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt (heeft) die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."*

In casu dringt zich de vaststelling op dat volstrekt onduidelijk is hoe de verwerende partij uit het bericht van de RSVZ d.d. 12 november 2014 wettig kan afleiden dat er in casu sprake zou zijn van "valse" of "misleidende" informatie". In voormelde brief wordt aangehaald dat verzoekster zou zijn verzocht om een vragenlijst in te vullen en om die samen met de nodige bewijsstukken terug te sturen naar het RSVZ. Blijkbaar omvatte *"de vragenlijst die de betrokkene heeft ingevuld (...) niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige"*. De Raad stelt vast dat deze informatie niet volstaat om in redelijkheid te besluiten dat er in hoofde van verzoekster sprake was van bedrog. De verwerende partij gaat blijkbaar uit van een vermoeden van kwade trouw. De retroactieve schrapping heeft enkel tot gevolg dat verzoekster wordt geacht nooit een aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds te hebben gehad, maar deze schrapping kan zonder bijkomend onderzoek niet redelijkerwijs worden geherkwalificeerd als het gebruik van valse of misleidende informatie met het oog op het bekomen van een recht op verblijf zoals bedoeld in artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Het feit dat verzoekster thans niet aantoonbaar dat zij wel degelijk een zelfstandige activiteit uitoefent, zou eventueel kunnen leiden tot de conclusie dat zij niet (langer) voldoet aan de voorwaarden voor haar verblijf, maar dit lijkt te dezen weinig relevant aangezien dit niet vereist wordt in het kader van de toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris ging niet uit van een correcte feitenvinding door op grond van het schrijven van het RSVZ te besluiten dat verzoekster haar verblijfsrecht onder misleidende voorwendsels heeft bekomen en kon bijgevolg op deze gronden niet in redelijkheid toepassing maken van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de vernietiging van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Als gevolg hiervan dient ook de beslissing die op grond van artikel 42ter, § 1, 1° van de vreemdelingenwet een einde stelt aan het recht op verblijf van de kinderen te worden vernietigd.

Het gegeven dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster eveneens op 2 juli 2015 werd betekend middels dezelfde bijlage 21, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst op een afdoende wijze te hebben gemotiveerd, rekening houdend met alle uitzonderingsgronden en met alle

humanitaire elementen eigen aan de zaak, aangaande de vraag of zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet diende te worden beëindigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juli 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU